

A múlt fájó pillanata

Hideg, esős délután volt. A büszke ősz, mely színpompás világával, de már erőtlén melegével még dacosan ragaszkodna, mégis érzi, át kell adnia a helyét a zord léptekkel és fagyos lehelettel lassan poroszkáló télnek. Az életvidám természet még egy nagy lélegzetet vesz, mielőtt megpihenne a következő tavaszig. A közelgő tél, mint az elmúlás félelmekkel felruházott arctalan, alakatlan és megmásíthatatlan pusztító – legalábbis némely emberben ilyen képzet él róla. Annyi biztos, hogy ez az időszak elszámolásra készíti az embert.

Kisvároska eldugott kis utcájában, egyszerű házban halovány lámpafénynél idős bácsika is számvetésre készül, mielőtt megtérne és megítéltetne. Anyagi javairól már gondoskodott, hisz nem is volt neki soha túl sok életében. Amije volt azt tisztességgel szerezte, kétkezi munkával, verejtéssel. Megtette a kötelességét, amit elvártak tőle, szolgálta a hazáját, gondoskodott a szüleiről majd a családjáról. Jó ember volt. Mondhatja bárki. Ám milyen egyszerű, közönyös és közömbös mondat, már-már sértő, olyan általánosító kijelentés. Azonban mindenki egész életében hord egy keresztet: titkot, botlást, sérelmet, be nem teljesült álmokat és vágyakat.

Milyen régen is történt... egy élet telt el a találkozás óta! Több mint hat évtized elröppent egy szempillantás alatt. De miért is tér vissza a bolond szív ehhez a régi emlékhöz? Pont most? Milyen értéke van ennek az emléknek? Hisz oly régen volt, egyszeri volt, semmi volt... mégis, egyszeri volt, minden volt! Megismételhetetlen...

Ifjú felnőtt voltam még akkoriban, épp kikerültem a nagybetűs életbe. Fiatal diplomás, akié a nagyvilág! Legalábbis anno ezzel biztattak, és most nyakamba vettem a nagyvárost, hogy állást keressek. El is mentem az egyeztetett időpontban a megbeszélt helyszínre, hogy meghallgassanak az állásinterjún. Kedélyesen elbeszélgettünk többféle témát érintve. Végül kiderült, hogy nem én vagyok a számukra elképzelt ideális jelölt. Mondanom sem kell... letaglózott az elutasítás, főleg, hogy ezt hamarabb és más módon is közölhatték volna. Megutaztattak, időmet rabolták, fel sem vettek. Egy napom ment így kárba.

Próbáltam a rossz dolog jó oldalát nézni. Egy kis városnézés, ha már úgymint ritkán jár erre felé az ember. Ha már kísértél magam, gondoltam harapok valamit. Kerestem egy gyorsétkezdét, betértem, majd rendeltem. Azonban pont a legnagyobb forgalomba és tömegbe sikerült belefutnom. Üres asztal sehol. Kis keresgélés után megpillantottam egy asztalt az étkezde túlvégében, de ott már ült egy fiatal hölgy. Állva nem illő és nem is szeretek enni, így odaléptem hozzá, megkérdeztem, megengedi-e, hogy leüljek... bár, szeret mindenki maga, vadidegenek tolakodása nélkül étkezni. Szerencsémre a hölgy nagyon kedvesen válaszolt, invitált, hogy bátran csatlakozzam hozzá. Vélhetően a néhány mondatomból érezte, hogy nem vagyok odavalósi, a szeretett tájszólásom feltűnt neki. Lehet, hogy pont ezért is engedte meg, hogy leüljek. Társaságban jobban esik a falat, és mivel elég könnyen szeretek és tudok kapcsolatot teremteni, így hamar szóba elegyedtem asztaltársammal. Elmeséltem, hogy mivégre látogattam el a városba, és persze milyen „remek” eredménnyel zárult eddig a napom. Azután ő is beavatott, hogy ő csak átutazóban van, néhány óra múlva megy tovább vonattal, és ő nem is igazán ismeri a várost, csupán egy-két nevesebb épületet. Jómagam sem lehettem volna idegenvezető ott – lévén, hogy híján voltam az információknak a városról, de felajánlottam, hogy ha gondolja, akkor megnézhetünk néhány nevezetességet, látványosságot, elüthetjük az időt, míg várnia kell a vonat indulásáig.

Majd két órája róttuk a város utcáit, meg-megálltunk, leültünk párszor, néztük a forgalmat, a sok-sok siető embert. Kiderült, hogy ő is egy kisebb településről származik, és nincs hozzászokva az ilyen nagy nyüzsgéshez. Nem is szeretne a későbbiekben sem nagyvárosban élni. Bátorkodtam meghívni egy fagyfaltra, ha már volt kedves és korábban megengedte, hogy leüljek az asztalához. Beszélgettünk családról, házi kedvencekről, zenékről, iskolai évekről és nagy tervekről az életben. Ahogy a délután eltelt, egyre jobban éreztem, hogy mennyire jól megértjük egymást, milyen jó a humora, milyen gyorsan vág az esze és milyen finoman tud élcelődni. Hallottam már, hogy „szerelem első pillantásra”, nálam ez sosem így alakult ki. Most úgy éreztem, hogy „szerelem első találkozásra”, sőt... „szerelem első társalgásra”. Lassan elérkezett az idő, kísértélünk a vasútállomáshoz, megkerestük a vonatot, amellyel továbbutazott. Mielőtt fellépett volna a kocsiba, félénken bár, de merészen megfogtam a kezét, pár pillanatra még maradásra kérve. Szólni nem tudtam, csak kínos helyzetemben mosolyt erőltettem arcomra. Ő elvörösödött. Majd pár pillanatig néztük egymást, elvesztem gyönyörű mélybarna szemében. Éreztük, hogy ez az a pillanat... ám... nem mertem megtenni, valahogy nem volt bátorságom ezt a csodás percet elrontani egy felelőtlen mozdulattal.

Egy csókkal. Aztán a forgalmista éles sípszóval törte meg a varázslatos érzést. Szorított az idő minket, búcsúzóul pusztit leheltünk egymás orcájára. Elindult a vonat. Láttam, ahogy a távolodó vonatból tekintetével még engem kutat, én pedig széles mozdulatokkal még búcsút intettem neki. Már eltűnt a vonat a távolban, de én még percekig fürkésztem a messzeséget. Nem tudtam és nem akartam elindulni. Belém hasított a felismerés, hogy csupán a keresztnévét ismerem, hogy tudok a nyomára akadni? Örömteli és mégis kétségbeejtő érzelmi-hullámvasutazás vette kezdetét. Ilyen hangulatban indultam haza, bízva abban, hogy valamilyen úton-módon sikerül megtalálnom a hölgyet.

Jó pár nap eltelt már a találkozás óta. Sajnos siker nem koronázta erőfeszítéseimet. Napról napra csak a kedves hölgy mosolya, nevetése, lány szavai jártak az eszemben. A csodás ragyogó szempár, melyben oly jó érzés volt elrévedni. És az a pillanat. Minden bizonnyal igaz lehet az a mondás, hogy a legcsodásabb az el nem csókolt csók. Ez ugyan nem vigasztalt, sőt, tovább gyötörte lelkem.

A napokból hónapok, a hónapokból évek lettek. Nem találtam rá arra, akivel oly gyönyörű órákat tölthettem, és megszerettem, és elvesztettem. Mindezeket egyszerre, szinte egy pillanat alatt. Az idő múlásával sem csitult lelkem, a felkorbácsolt vonzalom és vágyódás, hogy újra láthassam, hallhassam és érinthessem. A sors azonban kegyetlen rendező. Nem azt adja, amit szívünk óhajt. Néha-néha, mikor magányos, csendes perceimben elméláztam, azon gondolkodtam, hogy mi lett volna, ha... ha akkor nem találkoznánk... ha akkor nem enged leülni az asztalhoz... ha akkor nem töltjük együtt azt az időt... ha akkor mégis lett volna bátorságom... ha...

A valóságon ez persze mit sem másít. Az viszont bizonyos, hogy mit jelentett nekem ő. Egy levélben írtam meg, melyet soha nem tudtam feladni számára:

„Te”

A világ megannyi szépségét és kincsét szeretném én látni. Vállamra venni batyumat, és kezembe fogni sétabotomat, neki vágni a nagyvilágnak. Határokon és országokon átsétálni, megcsodálni a hegyeket és völgyeket, elmerengeni a folyók és tengerek folyamaiban, napkeltét látni ködös hajnalon, és lány szellővel kísért naplementében révedezni. Milyen szép és jó is lenne!

De mit ér mindez, ha egymagam megyek? Mit ér ez az egész, ha elmondani, megosztani nem tudom senkivel sem? Hiszen nincs mellettem az, aki boldoggá tesz! Akinek elmesélném mit ember fia látott. Társam nélkül semmit sem ér a nagyvilág!

Miért is mennék én el mindenféle csodát keresni, ámulatba ejtő tájakat felkutatni?

Hiszen a „Te” szemeid ragyogásában ott van minden napkelte és napnyugta, a milliányi szín és árnyalat, amiben elmélyedhetek!

Hiszen a „Te” mosolyodban ott van minden hegy s völgy, amit kezemmel végig simogathatok, és magaménak tudhatok!

Hiszen a „Te” hangodban és nevetésedben ott van minden folyó halk csobogása és a tengerek morajlása!

Hiszen a „Te” ajkaidban felfedezhetem a bársonyos selymet, és érezhetem a szikla keménységét s erejét!

Hiszen a „Te” szellemedben ott él az egész világ! A földünk minden varázsa és kincse, a távoli űr minden csillaga és rejtélye!

Ezt jelented nekem: a Mindenséget! „Te” ihletsz meg engem napról napra, „Te” adsz nekem boldog perceket, vidítod fel komor hangulatom, szédíted meg szívemet, mint egy szép dallam, amely önkéntelenül is táncra hívja az embert! „Te” vagy nekem a világ csodája!

Hideg, esős délután volt. Az idős bácsi megbékélt sorsával. Több évtized telt már el azóta a nap óta. Soha nem látta viszont a hölgyet. Nem tudta meg soha, hogy milyen élete lett, születtek-e gyermekei, sikeres lett-e, boldog, szerető családban élt-e. Nem tudta meg soha, hogy a hölgynek mit jelenthetett az a pillanat. És nem tudta elmondani a bácsi neki soha, hogy számára mennyit jelentett. Csupán egy életen át kísértő kétely maradt, a múlt egy fájó emléke, az elmulasztott pillanat... és a kérdés: mi lett volna, ha...?